

Hồi 14

Nhân Tử Từ Tiêu Đan Vị Bạch

Gần trưa, Thần quyền Đặng Thịnh Long đã tỉnh dậy.

Giấc ngủ vừa rồi, làm cho thần trí và nguyên khí của lão hồi phục rất nhiều, lão ăn được hai chén cơm với sự hầu hạ của Đặng Phúc, rồi ra khỏi phòng đi tản bộ trong sân.

Bỗng nhiên, hình như lão nhớ ra điều gì, dừng lại hỏi Đặng Phúc:

- Đặng Phúc, lão phu mơ hồ nhớ được đêm qua có người đến đây, phải không ?

Đặng Phúc:

- Đúng vậy, là một trung niên phụ nhân và một thanh niên, họ là hai tỷ đệ, vì lỡ đường nên xin vào tá túc, vị phụ nhân đó lại bị mắc bệnh.

Thần quyền Đặng Thịnh Long:

- Họ rời khỏi chưa ?

Đặng Phúc:

- Chưa, vị phụ nhân đó bị cảm rất nặng nên rất yếu đuối và xin tá túc thêm một ngày nữa, sáng nay Lý lão đệ đã đến Long Môn trấn để mời đại phu.

Thần quyền Đặng Thịnh Long "ồ " một tiếng:

- Để ta đến xem xem.

Đặng Phúc kéo lão lại:

- Lão gia không nên đến đó, đâu có gì đáng xem, nàng chỉ là một phụ nhân bình thường.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long:

- Không, nên đến đó xem sao !

Dứt lời, gạt tay của Đặng Phúc ra cất bước đi tới.

Đặng Phúc van xin:

- Lão gia, lão gia đang mang bệnh đùng nên nhọc thân như vậy ! Đã có lão nô săn sóc cho người bệnh, lão gia hãy về phòng nghỉ ngơi đi !

Thần quyền Đặng Thịnh Long không chịu, tiếp tục đi tới:

- Lâu lắm rồi lão phu không gặp được người lạ, có cơ hội trò chuyện với người lạ chẳng phải tốt lắm sao ?

Đặng Phúc:

- Nhưng...

Thần quyền Đặng Thịnh Long không vui:

- Người còn lải nhải gì nữa, lão phu sẽ nổi giận đấy.

Đặng Phúc lo sợ khi lão nổi giận, bịnh lại tái phát đành phải im lặng, lặng lẽ đi theo lão.

Đến trước cửa phòng của Cảnh Huệ Khanh, Đặng Phúc vào phòng trước nói với Cảnh Huệ Khanh:

- Lý cô nương, chủ nhân đến đây để thăm cô nương.

Cảnh Huệ Khanh vội vàng ngồi dậy.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long bước vào phòng mỉm cười hỏi:

- Lý cô nương đã thấy khỏe chưa ?

Cảnh Huệ Khanh tỏ ý cảm tạ:

- Khỏe nhiều rồi, đa tạ sự lo lắng của trang chủ, tôi rất là cảm kích.

Thần quyền Đặng Thịnh Long ngồi xuống một chiếc ghế cười nói:

- Không cần khách sáo, bịnh tình của cô nương chưa khỏi hẳn, cứ ở lại tậ trang đợi khi khỏi hẳn rồi mới đi.

Cảnh Huệ Khanh:

- Đa tạ, chỉ sự làm phiền trang chủ, tôi thấy làm áy náy.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long:

- Tậ trang có hai chủ tớ của lão, cho nên rất hoan nghinh có khách đến chơi...
Lịnh đệ vẫn chưa về à ?

Cảnh Huệ Khanh làm ra vẻ bồn chồn nói:

- Đã đi hơn nửa ngày rồi, không biết làm gì mà đến giờ vẫn chưa về.

Thần quyền Đặng Thịnh Long:

- Chắc là Bóc đại phu đi vắng nên đã đi hết thuốc rồi.

Cảnh Huệ Khanh:

- Ô !...

Thần Quyền Đặng Thịnh Long:

- Cô nương là người ở đâu vậy ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Phụng Dương.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long:

- Phụng Dương cũng là một nơi náo nhiệt, ở đó có một vị võ lâm cao nhân tên là "Thiết Đầu Ông Lục Định Sơn" có giao tình khá thân với lão phu.

Cảnh Huệ Khanh:

- Ô !...

Thần quyền Đặng Thịnh Long cười nói:

- Tuy có biệt hiệu là Thiết Đầu Ông, nhưng lại rất sợ lão phu.

Cảnh Huệ Khanh:

- Ô !...

Thần Quyền Đặng Thịnh Long:

- Cách đây hai mươi năm, có một lần hấn đến cổ bảo của lão phu tự xưng Thiết Đầu của hấn là thiên hạ vô địch, ha ha ha, kết quả là hấn đã bị thua.

Cảnh Huệ Khanh tỏ vẻ rất hứng thú cười nói:

- Nói như vậy, đầu của trang chủ còn cứng hơn đầu của hấn ?

Đặng Thịnh Long cười lớn:

- Không sai! Lão phu tuy vang danh thiên hạ nhờ quyền pháp nhưng công phu trên đầu cũng không thua bất cứ ai, lão phu có thể dùng đầu đập bể miếng đá dày bốn tấc.

Cảnh Huệ Khanh le lưỡi:

- Thật lợi hại !

Thần trí của Thần quyền Đặng Thịnh Long hình như lại bắt đầu mê man, múa tay múa chân, ăn nói lung tung:

- Lại có một lần lúc lão phu còn trẻ... để ta nhớ xem. Ô ! Đúng rồi lúc đó ta khoảng năm mươi tuổi, có một hôm ta đến nghỉ tại khách sạn, bỗng nhiên có một đám cô nương chạy đến, họ giống như một bầy cọp cái, ngang nhiên xông vào phòng của lão, muốn lão phu nhận họ làm đồ đệ, lão phu không sợ trời, không sợ đất nhưng sợ nhất là cọp cái. Ô ! Không phải là cọp cái mà là sư tử Hà Đông, cô nương biết không ? Sư tử Hà Đông là thứ đáng sợ nhất...

Đặng Phúc biết lão lại lên cơn liền bước tới đỡ và cắt ngang lời lão:

- Lão gia không phải thích xem cá lắm sao. Trong ao có rất nhiều cá đang lặn lội, lão nô dẫn lão gia đi thưởng thức.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long gạt tay lão ra bực bội nói:

- Đừng cắt ngang lời ta, bây giờ lão phu không muốn xem cá, lão phu muốn trò chuyện với Bảo Thoa, Bảo Thoa, ta nói đến đâu vậy ?

Cảnh Huệ Khanh hơi ngượng nhưng vẫn mỉm cười:

- Trang chủ nói đến một bầy sư tử Hà Đông xông vào phòng của trang chủ.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long vỗ đùi:

- Đúng rồi, họ rất đáng sợ, ai nấy cũng đầu tóc rối bung, trên mặt đầy máu, ập đến đòi mạng của lão...

Lão nói đến đây, trên mặt lộ vẻ vô cùng sợ hãi run rẩy nói:

- Lão phu thấy tình thế bất lợi vội vàng dùng đầu đập vào vách tường !

Nói đến đây, đột nhiên nhảy lên, quả nhiên dùng đầu đập vào vách tường !

Đặng Phúc hoảng sợ thất thanh la lớn:

- Đừng ! Lão gia ! Đừng !

Rồi đưa tay ra định chụp, nhưng đã không kịp rồi, chỉ nghe vang lên một tiếng "Đùng" vách tường không bể mà đầu lão đã bể rồi.

Lập tức lão giống như quả banh xì hơi lão đảo ngã xuống.

Đặng Phúc vô cùng kinh ngạc bước tới đỡ lão dậy lớn tiếng:

- Lão gia ! Lão gia !

Không thấy Đặng Thịnh Long trả lời, đầu của lão đã bị thương, máu chảy đầy mặt, nằm thở hổn hển.

Cảnh Huệ Khanh không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy, nàng cũng kinh ngạc không kém Đặng Phúc, vì nếu không may Đặng Thịnh Long chết đi thì nỗi oan ức của Nhạc Hạc sẽ không bao giờ được sáng tỏ cho nên nàng vội vàng bước xuống giường, đến bên mình lão hỏi:

- Có sao không ? Có sao không ?

Đặng Phúc dùng tay sờ vào trán của Đặng Thịnh Long, vẻ mặt đầy bi thương nói:

- Xương trán đã bị vỡ.

Cảnh Huệ Khanh:

- Mau bế trang chủ lên giường !

Đặng Phúc liền bế Đặng Thịnh Long lên đặt trên giường rồi chơi với không biết làm gì, hai bàn tay cứ xoa vào nhau, hoảng sợ nói:

- Thế nào bây giờ, thế nào bây giờ ?

Cũng không thể trách hấn được, vì khi con người ta bị thương ở trên đầu, ngoài việc nghe theo số trời thật không còn cách nào để cứu chữa.

Cảnh Huệ Khanh cũng bước tới, dùng tay sờ vào trán của Đặng Thịnh Long, phát hiện xương trán của lão quả nhiên đã bị vỡ, lòng cảm thấy lo âu trầm nghĩ:

- Hết rồi, không ngờ tên lão tặc này lại kết thúc cuộc đời của mình như thế này...

Bỗng nhiên Đặng Phúc phóng mình ra khỏi phòng rồi bưng vào một thau nước, nhúng một chiếc khăn vào rồi giặt khô, lau sạch vết máu trên mặt của Đặng Thịnh Long.

Cảnh Huệ Khanh than nhẹ:

- Chủ nhân của lão chắc khó qua nổi.

Đặng Phúc vừa lau mặt cho Đặng Thịnh Long vừa rơi nước mắt:

- Lão nhất định trả thù cho chủ nhân !

Cảnh Huệ Khanh:

- Tìm ai để trả thù ?

Đặng Phúc cắn răng:

- Hai tiện nhân kia.

Cảnh Huệ Khanh:

- Họ phải chịu trách nhiệm về cơn bệnh của người chết ?

Đặng Phúc:

- Đương nhiên ! Nếu không phải họ đã ép buộc chủ nhân, chủ nhân cũng không đến nỗi giết vợ, tất cả đều do họ gây ra.

Cảnh Huệ Khanh:

- Lão không biết họ ở đâu thì làm sao tìm được họ để trả thù ?

Đặng Phúc:

- Lưới trời lồng lộng thưa nhưng không sót, lão không tin rằng có thể thoát được sự trừng phạt của trời cao. Nếu trời cao có mắt sẽ chỉ đường cho lão tìm ra họ !

Đôi mắt của Cảnh Huệ Khanh vẫn chăm chú theo dõi Đặng Thịnh Long, bây giờ phát hiện sắc mặt của lão khác thường liền kêu lên:

- Chủ nhân của lão sắp tắt thở rồi !

Đặng Phúc đưa tay sờ vào ngực của Đặng Thịnh Long thấy tim đã ngừng đập liền òa khóc lên.

Cảnh Huệ Khanh cũng cảm thấy buồn bã, nàng buồn vì Nhạc Hạc đã mất đi một "nhân chứng", đồng thời cũng buồn vì trong lòng nàng còn rất nhiều câu hỏi chưa được câu trả lời, như là một điều: Kẻ dùng tiền thuê người giết nàng và Nhạc Hạc, nếu là Đặng Thịnh Long thì hung thủ giết hại Nhạc Nhứt Thực và Ngũ lão cũng sẽ là lão, nhưng lão lại là một người điên ! Người điên thì làm thế nào biết đi thuê người, làm thế nào để vượt ngàn dặm đến quý bảo ở Bắc Nhạn Đãng sơn để hành hung, rồi lại trở về bình yên mà không lạc đường ?

Chẳng lẽ ông lão ở Hưng Ký tiền trang đã nói dối lão đã bị "hung thủ" mua chuộc, cố tình vu oan giá họa cho Đặng Thịnh Long.

Không sai, rất có khả năng như vậy !

Nàng đang chìm đắm trong sự suy tư.

Bỗng nghe bên ngoài vọng lại tiếng "Lóc cóc" của xe ngựa, tinh thần liền phấn chấn lên:

- Chắc là Hạc đệ về đến ?

Không sai, đúng là Nhạc Hạc đã về đến!

Hắn cỡi một chiếc xe ngựa có mui từ từ đi vào trong trang rồi ngừng lại ở một khoảng đất trống.

Sau đó hắn nhảy xuống xe quay ra phía sau giở tấm màn lên:

- Mời lão tiên sinh hãy xuống xe.

Một ông lão từ trên xe bước xuống.

Chính là ông lão ở Hưng Ký tiền trang !

Sau khi lão xuống xe nhìn khắp xung quanh kinh ngạc hỏi:

- Đây đây là đâu ?

Nhạc Hạc mỉm cười:

- Lão tiên sinh không biết trang viện này à ?

Ông lão:

- Không biết !

Nhạc Hạc:

- Vậy thì lạ đấy, tại hạ tìm được trang viện này là do sự chỉ điểm của lão tiên sinh.

Ông lão ngạc nhiên:

- Ô ! Đây là Ngộ trang ? Nơi ở của Thần quyền Đặng Thịnh Long ?

Nhạc Hạc:

- Đúng vậy.

Ông lão lại chăm chú quan sát xung quanh một lượt, rồi gật đầu nói:

- Không sai, quả đúng là Ngộ trang.

Lão đã nhiều năm không đến đây, chút nữa là nhận không ra.

Nhạc Hạc:

- Lúc trước đã từng đến đây ?

Ông lão:

- Đúng vậy, cách đây khoảng bốn, năm năm, một lão bộc của Đặng Thịnh Long đến tệ trang để đổi tiền, lão đã đưa thiếu ba lượng bạc, Sau đó mới phát giác sự việc, chính lão đã đem ba lượng bạc đến đây để trả lại.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Cách đây bốn, năm năm, hèn gì lão tiên sinh không nhớ nổi, mời lão tiên sinh hãy theo ta...

Dứt lời cất bước đi vào trong.

Ông lão đi theo sau cảm thấy do dự:

- Lão đệ dẫn lão đến đây thật ra có việc gì ?

Nhạc Hạc:

- Để lão gặp một người.

Ông lão:

- Ai vậy ?

Nhạc Hạc:

- Chút nữa sẽ biết.

Ông lão:

- Có phải Thần quyền Đặng Thịnh Long không ?

Nhạc Hạc lắc đầu:

- Không phải !

Nói đến đây hai người đã đến trước cửa phòng của Cảnh Huệ Khanh.

Cảnh Huệ Khanh nghe tiếng liền bước ra:

- Hạc đệ ! Người đã về trở rồi.

Nhạc Hạc vội vàng hỏi:

- Lão trốn rồi !

Cảnh Huệ Khanh:

- Không ! Chết rồi !

Nhạc Hạc nghe vậy hoảng sợ, bước nhanh vào phòng thấy Đặng Thịnh Long đang nằm trên giường mình đầy máu me, rồi thấy trán của lão bị lõm xuống, liền kinh ngạc hỏi:

- Bị chết như thế nào ?

Trong lòng hắn nghĩ rằng Đặng Thịnh Long chính là hung thủ đã giết hại Ngũ lão, lần này bắt được hắn thì có thể rửa sạch nỗi oan của mình, bây giờ lão đã chết, đã mất một nhân chứng nên trong lòng vô cùng lo lắng.

Cảnh Huệ Khanh:

- Lão tự đập đầu vào tường, lúc này lão vào đây trò chuyện với ta, đang nói thì cơn bệnh tái phát...

Nàng kể lại tình hình lúc nãy với Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc vạm phần kích động, giậm chân liên hồi:

- Hết rồi ! Hết rồi ! Lão đâu có thể chết. Lão không thể chết được.

Ông lão cũng cảm thấy kinh ngạc, lão bước gần bên giường nhìn thi hài của Đặng Thịnh Long:

- Chao ôi ! Một người đang sống đàng hoàng sao đột nhiên đập đầu vào tường rồi chết đi ?

Nhạc Hạc ngược mắt lên, trầm giọng:

- Lão tiên sinh chăm chú nhìn xem, có gặp qua người này không ?

Ông lão:

- Đương nhiên là gặp qua, lão chính là Thần quyền Đặng Thịnh Long !

Nhạc Hạc:

- Kẻ đem tiền đến gởi ở Hưng Ký tiền trang chính là người này ?

Ông lão gật đầu:

- Không sai !

Nhạc Hạc:

- Nhìn kỹ lại xem !

Ông lão:

- Không cần nhìn nữa, mắt lão chưa hoa, không bao giờ nhìn lầm người đâu.

Đột nhiên Nhạc Hạc bước tới nắm lấy áo của lão, thần sắc nghiêm nghị hỏi:

- Hấn đã cho lão bao nhiêu tiền ?

Ông lão giựt mình, đôi mắt trợn trắng nói lắp:

- Người... người nói... nói gì ?

Nhạc Hạc quát lớn:

- Ta hỏi lão, hấn đã cho lão bao nhiêu tiền ?

Ông lão run rẩy:

- Ai... ai đã... đã cho lão... lão tiền ?

Nhạc Hạc nhíu mày nói từng chữ một:

- Có người dùng tiền để mua chuộc lão, muốn lão vu khống cho Đặng Thịnh Long đã đến Hưng Ký tiền trang để gửi bảy ngàn năm trăm lượng bạc, có đúng không ?

Ông lão phủ nhận:

- Oan ức ! Đâu có ai dùng tiền mua chuộc lão ? Lão đệ không tin có thể hỏi vị lão quản gia này ? Đặng trang chủ có đến tệ trang gửi tiền hay không chắc chắn quản gia phải biết ?

Nhạc Hạc thấy lão không có vẻ nói láo, liền quay sang hỏi Đặng Phúc:

- Chủ nhân của lão có đến Hưng Ký tiền trang ở Lạc Dương để gửi vào bảy ngàn năm trăm lượng bạc cách đây chừng hai ba tháng không ?

Đặng Phúc không trả lời ngay, lão nhìn Nhạc Hạc một hồi lâu rồi lên tiếng hỏi lại:

- Người là ai?

Lão đã biết Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh không phải là người tá túc đơn thuần qua câu chuyện giữa Nhạc Hạc và ông lão.

Nhạc Hạc đưa tay bôi đi lớp dị dung trên mặt:

- Ta là Nhạc Hạc, con trai của Kiếm

Quân Tử Nhạc Nhất Thực !

Đặng Phúc không hề kinh ngạc, quay sang nhìn Cảnh Huệ Khanh:

- Còn người ?

Cảnh Huệ Khanh cũng khôi phục lại bộ mặt thật của nàng, lạnh lùng cười:

- Ta là Cảnh Huệ Khanh em gái của Cảnh Huệ Từ !

Đặng Phúc biến sắc:

- Người... người là em gái của Cảnh Huệ Từ ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Cũng chính là "nữ quỷ" đã quấy phá ở quỷ bảo cách đây mười năm.

Đặng Phúc rất ngạc nhiên:

- Người chính là nữ quỷ đã quấy phá ở quỷ bảo mười năm trước đây !

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy.

Đặng Phúc:

- Người đến đây để trả thù ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Không sai.

Bỗng nhiên Đặng Phúc thở dài:

- Người làm rồi, kẻ giết hại tử tử của người không phải là chủ nhân !

Cảnh Huệ Khanh:

- Vậy thì là ai ?

Đặng Phúc:

- Lão không biết, chỉ biết rằng chắc chắn không phải là chủ nhân, đối với Cảnh Huệ Từ, chủ nhân rất lấy làm áy náy hối hận, đâu hẳn tâm giết hại nàng !

Cảnh Huệ Khanh:

- Lão bị hai người thiếp ép buộc, cho nên giết hại tử tử của ta.

Đặng Phúc lắc đầu:

- Không, không bao giờ.

Cảnh Huệ Khanh:

- Ngoài lão ra, đâu còn ai muốn giết hại tử tử của ta ?

Đặng Phúc lại thở dài:

- Vu Bảo Thoa và Phạm Quế Anh bề ngoài ôn nhu, nhưng tâm độc như rắn, cái chết của tử tử người, có thể là do một trong hai người đó gây nên.

Cảnh Huệ Khanh:

- Còn Chúc Bích Anh ?

Đặng Phúc lắc đầu :

- Cũng không thể là phu nhân, tánh tình của phu nhân lại tương phản với Vu, Phạm nhị thiếp, tình tính tuy nóng nảy nhưng tâm địa rất hiền từ.

Cảnh Huệ Khanh:

- Lão thật sự không biết Vu, Phạm nhị thiếp ở đâu à ?

Đặng Phúc giận dữ:

- Nếu lão biết được họ ở đâu, đã đi tìm họ để thanh toán rồi !

Cảnh Huệ Khanh:

- Được, tạm gác lại việc này, lần này bọn ta đến đây, còn vì việc Đặng Thịnh Long đã sát hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực và Ngũ lão, ta hy vọng lão...

Đặng Phúc nhảy lên la lớn:

- Người nói gì ? Chủ nhân của ta sát hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực hồi nào ?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng:

- Có chứng cứ !

Đặng Phúc vừa sợ vừa giận:

- Chứng cứ gì ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Trong việc sát hại Nhạc đại hiệp ngoài Đặng Thịnh Long ra còn có bốn đồng phạm, họ giả danh Ngũ lão, truyền Ngũ lão lệnh cho Nhạc đại hiệp, lệnh cho Nhạc đại hiệp đến hội ngộ tại quỳ bảo.

Sau đó ra tay giết hại, rồi Đặng Thịnh Long sợ sự việc đổ bể, dùng năm ngàn lượng bạc mua chuộc Kim Húc đến lấy cắp cuộn Ngũ lão lệnh tiễn giả trong mình của Nhạc Hạc, hầu hủy diệt chứng cứ, tuy Kim Húc đã hoàn thành nhiệm vụ nhưng cuối cùng bị Đặng Thịnh Long giết để bịt miệng, nhưng bọn ta lại tìm được ngân phiếu năm ngàn lượng trong thi thể của Kim Húc.

Nàng nói đến đây, quay sang Nhạc Hạc:

- Hạc đệ lấy tấm ngân phiếu cho lão xem.

Nhạc Hạc buông ông lão ra, lấy tấm ngân phiếu đưa cho Đặng Phúc xem rồi cười lạnh lùng:

- Xem kỹ đi, đây là ngân phiếu của Hưng Ký tiền trang ở Lạc Dương mà người đến gửi tiền để đổi lấy tấm ngân phiếu này chính là Đặng Thịnh Long !

Đặng Phúc không chú ý nhìn tấm ngân phiếu chỉ lắc đầu liên hồi:

- Nói bậy ! Nói bậy ! Không hề có việc này, chủ nhân của ta đã bị bệnh đúng mười hai năm. Sau khi định cư ở đây, xa nhất chỉ có đến Lạc Dương, chưa hề trở lại Bắc Nhạn Đẳng sơn lần nào. Và từ khi Vu, Phạm nhị thiếp bỏ đi với toàn bộ tài sản, chủ tớ của ta có thể nói là phá sản, ở đâu ra bảy ngàn năm trăm lượng để gửi vào tiền trang ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Lúc này ta bảo là có chứng cứ, lão hãy nghe ta kể một câu chuyện khác... Sau khi bọn ta tìm được tấm ngân phiếu này, liền quyết định đến Hưng Ký tiền trang ở Lạc Dương để đa xét rõ ràng. Một hôm, khi đến Đồng Quan gặp hai anh em mãi võ bán thuốc...

Nàng kể lại tình hình của họ bị anh em Ôn Cát Khánh giả danh là đệ tử đích truyền của Thần Quyền Đặng Thịnh Long lừa gạt đến Ngọa Lâm sơn trang ở Đại Hồng sơn, cuối cùng nói:

- Sau đó bọn ta tìm được một gói hành lý trong phòng điều khiển cơ quan, trong đó cũng có một tấm ngân phiếu, trị giá năm trăm lượng, cũng là của Hưng Ký tiền trang, vì vậy nên ta suy ra người mua chuộc Kim Húc đến lấy cấp Ngũ lão lệnh tiến và người thuê thầy trò lão Đà quý đến giết hai bọn ta chỉ là một, do đó bọn ta đã đến Lạc Dương.

Dừng một lát chỉ vào ông lão ở tiền trang nói tiếp:

- Hôm qua bọn ta đến Hưng Ký tiền trang, hỏi thăm ông lão này. Kết quả chứng thực Đặng Thịnh Long đã gửi vào Hưng Ký tiền trang bảy ngàn năm trăm lượng bạc cách đây khoảng hai ba tháng, để đổi lấy năm tờ ngân phiếu, lúc này ông lão này lại xác nhận đúng như vậy, bây giờ lão còn chối hay không ?

Đặng Phúc nghe vậy liền nộ khí xung thiên, chỉ lão ông lão lớn tiếng chửi mắng:

- Lão già họ Mao kia, người ngậm máu phun người, chủ nhân của ta đến gửi tiền vào Hưng Ký tiền trang và đổi lấy ngân phiếu lúc nào ? Chủ nhân của ta có điều gì đắc tội với người mà người phải đem lời vu khống như vậy ?

Ông lão thấy dáng vẻ hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống lão của Đặng Phúc, vội vàng xoa tay, hoảng sợ nói:

- Khoan đã, khoan đã, này lão quản gia, lão nói như vậy thì không đúng rồi. Ta và Đặng trang chủ không hề có thù oán gì, có lý nào lại đặt lời vu khống, ta chỉ nói sự thật. Cách đây hơn hai tháng, quả thật Đặng trang chủ có đem đến tệ trang bảy ngàn năm trăm lượng để đổi lấy năm tấm ngân phiếu. Nếu lão không tin có thể đến hỏi những người làm ở tệ trang, họ đều nhìn thấy việc này.

Đặng Phúc quát lớn:

- Người nói bậy.

Liền tung mình lên định phóng tới.

Nhạc Hạc đưa tay ngăn lại quát:

- Không được động thủ, hãy nghe ta nói!

Đặng Phúc liền dừng lại, hừ một tiếng, cười lạnh lùng:

- Người có tin rằng một người nửa điên nửa tỉnh lại có thể đến quý bảo để giết người? Lại biết dùng tiền mua chuộc kẻ khác? Hả ?

Nhạc Hạc:

- Ta không tin.

Đặng Phúc:

- Chủ nhân của ta bây giờ đã chết, nếu không phải bị điên thì sẽ không chết một cách hồ đồ như vậy. Suốt một ngày ít nhất có hơn nửa ngày chủ nhân sống trong cảnh điên khùng như vậy, một người như vậy, có thể giả dạng Ngũ lão để sát hại lệnh tôn không?

Nhạc Hạc:

- Không thể.

Đặng Phúc nghe vậy mới nguôi cơn tức giận, lại chỉ vào ông lão:

- Lão ngậm máu phun người chắc là được điều lợi gì của tên hung thủ, các người muốn tìm tên hung thủ giết hại Ngũ lão thì cứ hỏi lão.

Nhạc Hạc gật đầu, rút ra một thanh trủy thủ kê vào yết hầu của ông lão lạnh lùng nói:

- Lão mau khai ra.

Vì Thần quyền Đặng Thịnh Long đã chết nên mối hoài nghi của hắn đối với Đặng Thịnh Long đã hoàn toàn biến mất cho nên hắn khẳng định những lời nói của ông lão không đúng với sự thật.

Ông lão sợ đến rung rẩy toàn thân, la lên:

- Oan ức ! Oan ức ! Lão xin thề giữa trời không hề nói sai sự thật, hôm đó đến tệ trang để đổi lấy ngân phiếu, quả đúng là vị trang chủ này.

Nhạc Hạc nghiêm mặt:

- Hừ ! chắc hung thủ đã cho lão rất nhiều tiền, nhưng ta cho lão biết, tính mạng quý hơn tất cả, ta chỉ cần nhấn mạnh một cái, lão sẽ không còn gì cả, hãy suy nghĩ cho kỹ đi.

Ông lão sợ đến muốn khóc:

- Thật mà, lão không hề nói dối, không có ai dùng tiền để mua chuộc lão cả. Nếu có, lão sẽ bị sấm sét đánh chết.

Nhạc Hạc nhìn thân sắc của lão không giống giả vờ, niềm tin đang giao động, liền nói với Cảnh Huệ Khanh:

- Tỷ tỷ đến xem Đặng Thịnh long có phải thật sự đã chết không.

Cảnh Huệ Khanh bước đến trước giường, hai tay áp vào ngực của Đặng Thịnh Long, dùng nội gia âm lực đánh vào thi thể của Đặng Thịnh Long thấy không hề có phản ứng gì, liền nói:

- Không sai, chết thật rồi.

Nhạc Hạc nhíu mày:

- Tiểu đệ không tin một kẻ điên lại có hành động giết người chu toàn như vậy, cũng không tin Đặng Thịnh Long giả điên tự sát...

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy, cho nên bây giờ có thể khẳng định, kẻ đến tiền trang gửi tiền và đổi lấy ngân phiếu không phải là Đặng Thịnh Long.

Nhạc Hạc:

- Nhưng ông lão này thà chết không khai.

Cảnh Huệ Khanh:

- Hắn đã xem đồng tiền quan trọng hơn tính mạng thì người cứ lấy mạng của hắn đi.

Nhạc Hạc gật đầu, rồi cuốn tay áo lên, làm ra vẻ chuẩn bị ra tay "giết người".

Ông lão sợ đến sắc mặt trắng bệch, liền co chân quỳ xuống van lạy liên hồi:

- Hảo hán tha mạng, lão thật sự không có nói dối. Hôm đó quả thật là Đặng trang chủ đích thân đến tiền trang gửi tiền và đổi ngân phiếu, nếu lão có nói sai nửa lời sau khi chết sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục.

Nhạc Hạc nắm lấy cánh tay phải của lão, xách lão lên, chậm rãi dùng thanh trủy thủ kê sát vào quả tim của lão lạnh lùng nói từng tiếng một:

- Cho lão một cơ hội cuối cùng, mau khai thật đi !

Ông lão hoảng quá, tức thì hôn mê ngã xuống.

Đột nhiên Cảnh Huệ Khanh cười giòn:

- Đừng giết lão, lão thật sự không có nói dối.

Nhạc Hạc ngạc nhiên

- Ô !

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Người mà lão thấy đúng là Thần quyền Đặng Thịnh Long.

Nhạc Hạc liếc nhìn Đặng Thịnh Long trên giường càng ngạc nhiên hơn:

- Lúc này tử tử không phải đã xác định kẻ đến liền trang không thể là lão hay sao?

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc không hiểu:

- Sao lại mâu thuẫn như vậy.

Cảnh Huệ Khanh:

- Không, Thần quyền Đặng Thịnh Long mà ta vừa nói không phải là người nằm trước mặt ta.

Nhạc Hạc liền hiểu ra:

- Tử tử muốn nói có người giả dạng Thần quyền Đặng Thịnh Long đến tiền trang gửi tiền?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc ngạc nhiên hỏi:

- Chắc là độc kế của hung thủ.

Cảnh Huệ Khanh:

- Không sai, hấn biết chúng ta đang hoài nghi Thần quyền Đặng Thịnh Long cho nên tương kế tựu kế dẫn dụ chúng ta đi lạc hướng, lần này chúng ta lại bị gạt nữa rồi !

Nhạc Hạc tức tột cổn rằng:

- Khốn nạn.

Cảnh Huệ Khanh than thở:

- Chính ta phải gánh lấy sự sai lầm này, vì ta vẫn luôn hoài nghi Đặng Thịnh Long, nghĩ rằng hấn không những là kẻ thù của ta, mà còn là hung thủ đã giết hại lệnh tôn và Ngũ lão.

Nhạc Hạc cũng cảm thấy có lỗi với Đặng Thịnh Long:

- Sự thật lão cũng là một kẻ bị hại...

Cảnh Huệ Khanh:

- Nhưng, lão đã cưỡng hiếp tử tử của ta làm cho tử tử của ta mang thai, đó là sự thật.

Đặng Phúc thở dài một tiếng, tiếp lời:

- Chủ nhân không phải cố ý cưỡng hiếp lệnh tử. Sự việc hôm đó lão còn nhớ rất rõ, hôm đó phu nhân lại gây gổ với Vu, Phạm nhị thiếp vì một chuyện vặt, họ gây gổ với nhau như cơm bữa. Chủ nhân sống trong một hoàn cảnh như thế, sự buồn bực trong lòng, chúng ta có thể suy tưởng được. Để giải thoát sự buồn bực, chủ nhân chỉ còn cách uống thật nhiều rượu, vì thế nên hôm đó chủ nhân đã uống say, có lẽ trong tâm trí của chủ nhân, lệnh tử Cảnh Huệ Từ là một người có tính tình ôn dịu nhất trong bảo, nên sau khi uống say, tiềm thức đã xúi giục chủ nhân đi vào phòng của lệnh tử...

Cảnh Huệ Khanh:

- Người đã nhìn thấy?

Đặng Phúc gật đầu.

Cảnh Huệ Khanh:

- Tại sao lão không ngăn cản?

Đặng Phúc gượng cười :

- Lão chỉ là một đày tớ, đày tớ có thể ngăn cản hành vi của chủ nhân sao?

Cảnh Huệ Khanh hỏi:

- Lúc đó tử tử ta có phản kháng không?

Đặng Phúc lắc đầu:

- Không biết, lão không nghe thấy tiếng của lệnh tử, nàng là một cô gái ôn nhu, bất cứ việc gì cũng có thể âm thầm chịu đựng được.

Thần sắc Cảnh Huệ Khanh ngơ ngác:

- Đúng vậy, tính tình của tử tử ta là như vậy, luôn hy sinh mình để vừa lòng kẻ khác...

Đặng Phúc:

- Sau đó chủ nhân đối với nàng rất tốt, nhưng giấy không bọc được lửa. Vài tháng sau bụng của nàng lớn ra, không bao lâu thì người ta phát hiện nàng đã treo cổ tự tử.

Đương nhiên ai cũng thấy được nàng không phải tự treo cổ, nhưng người giết hại nàng chần chẫn không phải là chủ nhân.

Cảnh Huệ Khanh thở nhẹ chậm rãi nói:

- Nếu như vậy ta phải đi tìm Vu, Phạm nhị thiếp, nhưng hiện giờ họ ở đâu?

Đặng Phúc:

- Lão có nghe được một tin đồn nhưng không biết thật hay giả...

Cảnh Huệ Khanh chăm chú:

- Lời đồn gì ?

- Có người nói rằng hai người thiếp có lãng nhãng với Âu Dương Trường Phong, có thể họ đã bỏ đi theo lời dụ dỗ của Âu Dương Trường Phong.

Cảnh Huệ Khanh:

- Phích Lích đại hiệp Âu Dương Trường Phong vừa đến sáng nay?

Đặng Phúc:

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh ngạc nhiên:

- Truyền nhân của Đặng Thịnh Long, một người đồ đệ mà dám dụ dỗ ái thiếp của sư phụ ?

Đặng Phúc:

- Hừ ! Trên đời này rất nhiều người còn thua loài cầm thú, nhưng điều này lão chưa xác thực được.

Cảnh Huệ Khanh:

- à ! Sáng nay hẳn có nhắc đến việc Đặng Thịnh long có mấy chục vạn lượng bạc gửi ở tiền trang chẳng lẽ...

Nói đến đây sắc mặt của nàng bỗng đanh lại.

Nhạc Hạc ngạc nhiên:

- Phích Lích đại hiệp Âu Dương Trường Phong sáng nay có đến đây à?

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy, lúc vị lão quản gia đem cơm sáng vào phòng của ta, hẳn đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng.

Nàng liền thuật lại hành động và lời nói của Âu Dương Trường Phong lúc sàng.

Nhạc Hạc nhíu mày:

- Hắn nói rằng Đặng Thịnh Long có gửi mấy chục vạn lượng bạc ở tiền trang, với dụng ý gì ?

Cảnh Huệ Khanh cười:

- Có lẽ hắn cố tình nói cho ta nghe để ta càng khẳng định chính Đặng Thịnh Long là hung thủ !

Nhạc Hạc:

- Chắc chắn như vậy, mượn tiền chỉ là cái cớ mà thôi.

Cảnh Huệ Khanh quay sang hỏi Đặng Phúc:

- Lão nghe ai nói hắn có lảng nhãng với Vu, Phạm nhị thiếp?

Đặng Phúc:

- Đặng An.

Cảnh Huệ Khanh:

- Đặng An là ai?

Đặng Phúc:

- Năm xưa lúc người giả làm quỷ quậy phá ở trong bảo, người có nhớ một lão bộc có tật ở tai phải không?

Cảnh Huệ Khanh:

- Lão chính là Đặng An?

Đặng Phúc gật đầu:

- Đúng vậy, lão đến đây một năm sau thì chết vì bệnh.

Cảnh Huệ Khanh:

- Lão nói thế nào?

Đặng Phúc:

- Lão nói rằng trước khi dọn khỏi cổ bảo này vài tháng, có một đêm lão thức dậy tiểu tiện nhìn thấy một bóng đen từ trong phòng của Phạm Quế Anh đi ra, trông hình dạng rất giống Âu Dương Trường Phong.

Cảnh Huệ Khanh:

- Thần quyền Đặng Thịnh Long có biết việc này hay không?

Đặng Phúc lắc đầu:

- Không biết, không có ai dám nói cho chủ nhân biết.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

- Xem ra thì chủ nhân của người không những đã lấy hai người đàn bà lăng loàn mà còn nhận một đệ tử phản nghịch!

Đặng Phúc thở dài:

- Đúng vậy. Nếu không đâu có kết quả như ngày hôm nay...

Cảnh Huệ Khanh:

- Theo lão thì có thể tìm được hấn ở đâu?

Đặng Phúc:

- Không biết, không có ai biết tung tích của hấn cả.

Cảnh Huệ Khanh:

- Lão biết hấn có hành vi lăng nhăng với Vu, Phạm nhị thiếp, sao lúc hấn đến đây lão không giữ hấn lại.

Đặng Phúc:

- Lão chưa xác định được sự thể ra sao mà thật ra võ công của hấn đã nhận được sự chân truyền của chủ nhân, lão cũng không làm gì được hấn.

Cảnh Huệ Khanh trầm tư giây lát rồi nói với Nhạc Hạc:

- Bây giờ ta dám khẳng định chắc hấn có liên quan đến cái chết của lệnh tôn và Ngũ lão.

Nhạc hạc:

- Vậy thì chúng ta sẽ lấy hấn làm mục tiêu để truy xét !

Cảnh Huệ Khanh:

- Hấn rời khỏi đây chưa được nửa ngày, nếu hấn đến Lạc Dương, có lẽ chúng ta còn cơ hội tìm được hấn.

Nhạc Hạc cũng nghĩ như vậy liền kéo ông lão tiên trang dậy, tuy lão đã tỉnh nhưng vẫn nằm vạ dưới đất:

- Dậy đi, ta không giết lão đâu !

Ông lão vì quá hoảng sợ nên lúc đứng dậy hai chân vẫn còn run rẩy:

- Đa tạ thiếu hiệp khai ân...

Nhạc Hạc:

- Đi, ta đưa lão về thành.

Ông lão liền lão đảo bước ra khỏi phòng. Nhạc, Cảnh hai người cũng từ giả Đặng Phúc cùng nhau bước ra khỏi phòng.

Đến chỗ chiếc xe ngựa đậu ngoài sân, Nhạc Hạc bảo ông lão lên xe rồi nói với Cảnh Huệ Khanh:

- Tiểu đệ tốn hết tám chục lượng bạc để mua chiếc xe ngựa này, chuẩn bị để đưa Thần quyền Đặng Thịnh Long về Ngũ lão hội, bây giờ không cần nó nữa.

Cảnh Huệ Khanh:

- Vào đến trong thành thì mang bán nó đi.

Dứt lời vừa định lên xe.

Đúng lúc đó bỗng nhiên ở trước cửa trang vọng lại tiếng kêu hoảng sợ:

- Nhị bá ! Nhị bá !

Theo sau tiếng la, chỉ thấy một trung niên hán tử hai tay ôm ngực, từ ngoài cửa trang chạy thẳng vào.

Ngực của hắn nhuộm đầy máu đỏ.

Nhạc Hạc ngạc nhiên:

- Ủa hắn là ai ?

Khi trung niên hán tử chạy đến gần chỗ họ bỗng nhiên ngã xuống run rẩy gọi:

- Nhị bá ! Nhị bá ! Mau cứu con...

Nhạc Hạc nhìn thấy trước ngực hắn có một cây phi tiêu liền nhanh chóng bước tới cúi xuống vội vàng hỏi:

- Ê người là ai vậy?

Trung niên hán tử lộ vẻ khó chịu rên rĩ :

- Mau... mau gọi Nhị bá của ta...

Phi tiêu ghim vào khá sâu, nhưng chưa ngay giữa tim, đây có thể chính là nguyên nhân khiến hắn còn đủ sức chạy vào trong hang để cầu cứu.

Nhạc Hạc vội vàng hỏi:

- Nhị bá của người là ai ?

Trung niên hán tử:

- Đặng... Đặng...

Bây giờ Cảnh Huệ Khanh cũng đến bên cạnh, nàng hỏi:

- Có phải Thần quyền Đặng Thịnh Long không?

Trung niên hán tử đau đớn:

- Không... không... là Đặng... Đặng Phúc.

Nhạc Hạc liền đứng dậy lớn tiếng gọi vào trong:

- Lão quản gia ! Lão quản gia mau ra đây.

Đặng Phúc nghe được tiếng gọi vội vàng bước ra vừa đi vừa hỏi:

- Việc gì vậy?

Chưa dứt lời, người đã ra tới, vừa trông thấy trung niên hán tử nằm dưới đất mặt liền biến sắc, cúi xuống ôm trung niên hán tử vào lòng:

- Minh Tông ! Minh Tông, người bị sao vậy ? Ai đã thương người?

Trung niên hán tử nước mắt chảy dài, tiếng được tiếng không nói:

- Nhị bá... mau... mau... cứu... cứu...

Đặng Phúc vừa lo vừa sợ:

- Nói mau, ai đã thương người?

Trung niên hán tử:

- Âu... Âu Dương...

Đặng Phúc:

- Âu Dương Trường Phong?

Trung niên hán tử:

- Đúng... đúng...

Đặng Phúc:

- Tại sao hắn đã thương người?

Trung niên hán tử:

- Hấn... hấn...

Đột nhiên đầu hấn ngã sang một bên không cử động nữa.

Đặng Phúc hốt hoảng:

- Minh Tông ! Minh Tông ! Người nói mau ! Hấn đang ở đâu ? Hấn đang ở đâu ?

Vừa kêu vừa đẩy, nhưng trung niên hán tử đã tắt thở, không còn phản ứng nữa.

Đặng Phúc cũng đau buồn rơi lệ, nhẹ nhàng đặt thi thể của hấn nằm xuống, miệng lẩm bẩm:

- Việc gì xảy ra thế này? Tại sao Âu Dương Trường Phong lại giết hại cháu của lão ?

Khi Nhạc, Cảnh hai người nghe được bốn chữ "Âu Dương Trường Phong" như vừa phát hiện một tia sáng trong bóng tối, nhưng không ngờ trung niên hán tử chưa nói rõ sự việc thì đã tắt thở, nên cả hai đều thất vọng.

Cảnh Huệ Khanh thở một hơi dài, hỏi:

- Người này là cháu của lão à ?

Đặng Phúc gật đầu, nước mắt rơi từng giọt:

- Đúng vậy, hấn là con trai của tam đệ lão tên là Nghệ Minh Tông...

Cảnh Huệ Khanh:

- Anh em kết nghĩa?

Đặng Phúc:

- Không là em ruột. Thật ra lão họ Nghệ, vì vào làm nô bộc ở Đặng gia từ nhỏ nên theo họ của chủ nhân.

Cảnh Huệ Khanh:

- Thì ra là vậy tam đệ của lão ngụ ở đâu vậy?

Đặng Phúc:

- Lúc còn sống hấn ngụ ở Lạc Dương, đây là đứa con trai độc nhất của hấn, hấn hy vọng đứa con trai này có thể nối dõi tông đường, quang tông diệu tổ, ai ngờ hấn quá hư đốn, chỉ biết nhậu nhẹt cờ bạc.

Nhạc Hạc hỏi:

- Hấn cũng ở Lạc Dương?

Đặng Phúc:

- Đúng vậy, một năm gần đây hẳn có sửa đổi đôi chút, vào làm tạp dịch ở Thiên Mã tiêu cực.

Lão đưa tay lau nước mắt, rồi tiếp:

- Lão thật nghĩ không ra tại sao Âu Dương Trường Phong lại giết hẳn, hẳn và Âu Dương Trường Phong đâu có gì qua lại...

Nhạc Hạc:

- Cháu của lão có thường hay đến tìm lão không?

Đặng Phúc:

- Đúng vậy, mỗi tháng ít nhất một lần, nhưng chưa bao giờ gặp mặt Âu Dương Trường Phong.

Cảnh Huệ Khanh:

- Sáng nay lúc Âu Dương Trường Phong đến đây, lão đối xử rất lạnh nhạt với hẳn, có thể chính là nguyên nhân khiến hẳn sát hại cháu của lão?

Đặng Phúc:

- Vô lý, hẳn căm ghét lão đâu có thể sát hại cháu của lão để hả giận.

Nhạc Hạc:

- Ta nghi cháu của lão có quen biết với Âu Dương Trường Phong.

Đặng Phúc lắc đầu:

- Không thể nào, họ chưa hề gặp mặt nhau mà.

Nhạc Hạc:

- Nếu cháu của lão không quen với hẳn thì tại sao lúc này có thể nói ra hai chữ Âu Dương?

Đặng Phúc cảm thấy có lý liền chưng hửng nói:

- Ồ...

Nhạc Hạc:

- Âu Dương Trường Phong cũng là một nhân vật nổi danh trong chốn giang hồ, hẳn sẽ không đơn thuần vì căm ghét lão mà giết hại cháu của lão, chắc chắn có nguyên nhân khác.

Đặng Phúc:

- Hấn là nhân vật nổi danh còn cháu của lão là hạng vô danh tiểu tốt, hai người làm sao quen biết nhau được?

Nhạc Hạc:

- Chúng ta có thể đến tiêu cục hỏi xem.

Đặng Phúc gật đầu:

- Đúng vậy, chờ lão thu xếp đám tang của chủ nhân và hấn xong, lão sẽ đến tiêu cục hỏi cho ra lẽ.

Cảnh Huệ Khanh:

- Thiên Mã tiêu cục có lớn không?

Đặng Phúc:

- Không nhỏ, ngoài một tổng tiêu cục ở Lạc Dương ra còn có nhiều tân tiêu cục ở những nơi khác.

Cảnh Huệ Khanh:

- Tổng tiêu đầu là ai vậy ?

Đặng Phúc:

- Họ Chu tên Vân Phong, có hiệu là Bách bộ phi bạc.

Cảnh Huệ Khanh:

- Tiêu cục nằm ở nơi nào trong thành?

Đặng Phúc:

- Ở đầu phố tây.

Cảnh Huệ Khanh:

- Cháu của lão làm tạp dịch ban đêm cũng ngủ trong tiêu cục chứ?

Đặng Phúc:

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh:

- Lão bảo rằng mỗi tháng hấn đến đây ít nhất một lần, đến tìm lão để làm gì?

Đặng Phúc:

- Lúc trước đến để xin tiền, một năm gần đây không xin nữa chỉ đến để thăm lão thôi.

Cảnh Huệ Khanh:

- Lão nói thật với ta, hạnh kiểm của hấn ra sao?

Đặng Phúc:

- Nói chung chẳng ra gì cả !

Cảnh Huệ Khanh hỏi tiếp:

- Hấn thường đi lại với những người nào?

Đặng Phúc:

- Điều này thì không rõ lắm, vì lão rất ít dịp vào thành.

Cảnh Huệ Khanh:

- Bọn ta đồng ý thay lão để điều tra nguyên nhân cái chết của cháu lão, lão đồng ý không?

Đặng Phúc gật đầu:

- Đương nhiên đồng ý, hiện giờ ta còn bận thu xếp đám tang cho hai người chết, không có thời gian để điều tra, nếu hai vị tìm ra sự thật còn mong...

Cảnh Huệ Khanh tiếp lời:

- Được nếu bọn ta tìm được sự thật, nhất định sẽ đến đây nói với lão.

Rồi quay đầu nói với Nhạc Hạc:

- Hạc đệ, chúng ta đi thôi.

Hai người liền lên xe ngựa, từ từ rời khỏi Ngộ trang đi theo quan đạo thẳng tiến về Lạc Dương.

Ông lão vẫn nằm co ro trong xe, không dám lên tiếng, hình như sợ Nhạc, Cảnh hai người nổi giận gây nên hoa sát thân.

Cảnh Huệ Khanh cũng mặc kệ lão, quay sang nói với Nhạc Hạc:

- Hạc đệ, theo ngươi thì tại sao Âu Dương Trường Phong lại giết chết Nghệ Minh Tông ?

Nhạc Hạc:

- Tiểu đệ vẫn nghĩ không ra.

Hắn ngưng giây lát nói tiếp:

- Nhưng có một điều đê dảm khảng định, địa điểm hạ thủ của Âu Dương Trường Phong chắc chắn không ở trong thành Lạc Dương.

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy, cây phi tiêu đó tuy chưa trúng ngay tim của hắn nhưng vết thương khá nặng, nếu việc xảy ra ở trong thành chắc chắn hắn không đủ sức để đến Ngô trang.

Nhạc Hạc:

- Lạc Dương cách đây hơn hai mươi dặm, theo lẽ thường tình, một người bị trúng phi tiêu như vậy, nhiều lắm chỉ có thể chạy khoảng bốn năm dặm đã đuối sức, cho nên địa điểm xảy ra sự việc chắc chắn chỉ cách Ngô trang bốn, năm dặm.

Cảnh Huệ Khanh:

- Vấn đề chính là ở đó, Nghệ Minh Tông là người làm tạp dịch ở Thiên Mã tiêu cục, tại sao lại đến đây.

Nhạc Hạc:

- Có thể hắn đến Ngô trang để thăm Đặng Phúc, trên đường đi mới gặp Âu Dương Trường Phong ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Nếu như thế thì ý đồ giết người của Âu Dương Trường Phong chỉ lóe lên khi gặp Nghệ Minh Tông ở giữa đường, người nghĩ rằng hắn có thể vì căm ghét Đặng Phúc mà giết chết cháu của lão không?

Nhạc Hạc:

- Không !

Cảnh Huệ Khanh:

- Cho nên Nghệ Minh Tông rời khỏi Lạc Dương lần này, chưa chắc là để thăm Đặng Phúc.

Nhạc Hạc :

- Chẳng lẽ hắn có hẹn với Âu Dương Trường Phong?

Cảnh Huệ Khanh:

- Có thể như vậy.

Nhạc Hạc:

- Nhưng tại sao lại phải giết hắn?

Cảnh Huệ Khanh:

- Diệt khẩu !

Nhạc Hạc :

- Ồ !

Cảnh Huệ Khanh:

- Theo lời của Đặng Phúc, Nghệ Minh Tông là một người chẳng ra gì, lúc trước hắn thường đến Ngô trang để xin tiền Đặng Phúc, nhưng sau đó lại không xin nữa, khiến ta nghĩ đến một tình huống khác.

Nhạc Hạc:

- Nghệ Minh Tông cấu kết với Âu Dương Trường Phong?

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy, Âu Dương Trường Phong có thể muốn đạt được điều gì đó nơi sự phụ của hắn nên dùng tiền xúi giục Nghệ Minh Tông không ngừng đến Ngô trang để dò xét. Đó chính là nguyên nhân khiến Nghệ Minh Tông không cần xin tiền của Đặng Phúc nữa, và hôm nay hắn đã giết Nghệ Minh Tông có thể vì Nghệ Minh Tông đã hết giá trị lợi dụng và sợ Nghệ Minh Tông tiết lộ bí mật nên dụ hắn ra đây để sát hại.

Nhạc Hạc gật đầu:

- Có lý.

Cảnh Huệ Khanh:

- Nếu ta đoán không lầm, Âu Dương Trường Phong chắc chắn có dính líu đến cái chết của lệnh tôn và Ngũ lão, không chừng hung thủ chính là hắn !

Nhạc Hạc lại gật đầu, vừa định lên tiếng, bỗng nhìn thấy có vài vết máu trên đường liền ngừng xe lại

- Tỷ tỷ, chúng ta xuống xem xem.

Dứt lời liền nhảy xuống xe, cúi xuống quan sát những vết máu dưới đất.

Máu không nhiều chỉ có bảy tám giọt và đã đông lại.

Cảnh Huệ Khanh cũng xuống xe bước tới quan sát:

- Chắc là máu của Nghệ Minh Tông.

Nhạc Hạc đưa mắt quan sát chung quanh:

- Có thể hấn bị trúng tiêu ở gần đây, chúng ta chăm chú tìm xem !

Dứt lời liền bước tới phía trước.

Được vài chục bước quả nhiên lại phát hiện vết máu.

- Những vết máu này không giống những vết máu khác, tạo thành một đường thẳng từ cánh rừng ven đường kéo ra ngoài.

Hai người liền theo vết máu đi vào cánh rừng.

Đi vào trong rừng khoảng vài trượng, lại phát hiện thêm một vũng máu !

Máu rất nhiều, khoảng hơn một chén, đông đặc trên bãi cỏ, những cây cỏ chung quanh có dấu vết đè xuống.

Nhạc Hạc cúi xuống xem xét một hồi:

- Không sai, Nghệ Minh Tông đã bị trúng tiêu tại đây, sau khi trúng tiêu có thể hấn đã ngất xỉu một lúc, tỷ tỷ xem đám cỏ chung quanh đều bị đè xuống và Âu Dương Trường Phong tưởng rằng hấn đã chết nên đã bỏ đi, sau đó Nghệ Minh Tông tỉnh dậy.

Cảnh Huệ Khanh không chờ hấn nói xong, chỉ vào một vết máu khác:

- Người hãy quan sát kỹ vết máu này !

Nhạc Hạc chăm chú quan sát nhưng nhìn không ra vết máu đó có gì đặc biệt, liền hỏi:

- Thế nào?

Cảnh Huệ Khanh:

- Vết máu này hình như được viết bằng tay, phía trên hình như là một chữ "Thiên".

Nhạc Hạc chăm chú quan sát một lần nữa, quả nhiên phát hiện vết máu có hai chữ rất mơ hồ, phía trên là một chữ "Thiên", phía dưới là một chữ rất nhiều nét, nhìn không ra là chữ gì liền ngạc nhiên nói:

- Không sai, đúng là chữ phía trên là chữ "Thiên", nhưng còn chữ phía dưới?

Cảnh Huệ Khanh chăm chú quan sát:

- Có phải chữ "Mã " không?

Nhạc Hạc:

- Không, không phải...

Cảnh Huệ Khanh nhíu mày trầm tư:

- Quái lạ, hấn viết ra hai chữ này thật ra mang ý gì ?

Nhạc Hạc:

- Chắc chắn là muốn biểu đạt điều bí mật gì đó có liên quan đến hung thủ, sau đó hấn phát hiện ra mình còn sống, nên liền chạy nhanh tới Ngộ trang, nhưng vừa đến Ngộ trang...

Hấn thở dài một tiếng không nói tiếp nữa.

Cảnh Huệ Khanh:

- Chúng ta suy nghĩ kỹ một chút, sau chữ "Thiên" thông thường là những chữ gì ?

Nhạc Hạc:

- Nhiều lắm những chữ nhiều nét thường là Thiên Nhai, Thiên Uyên, Thiên tư, Thiên tượng, Thiên cơ, Thiên thể...

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Điều không phải !

Bỗng nhiên Nhạc Hạc nói:

- Có thể là chữ "Ma" không?

Cảnh Huệ Khanh:

- Chữ gì?

Nhạc Hạc:

- Chữ "ma" trong ma quỷ.

Cảnh Huệ Khanh xem lại chữ viết trên đám cỏ, liền phấn chấn:

- Đúng rồi, là chữ "ma" ? Đúng là chữ "ma".

Nhạc Hạc mở to đôi mắt:

- Thiên Ma, Thiên Ma. Hai chữ này có ý nghĩa gì?

Cảnh Huệ Khanh:

- Chắc là biệt hiệu của người nào đó.

Nhạc Hạc:

- Nhưng hấn bị Âu Dương Trường Phong giết chết mà biệt hiệu của Âu Dương Trường Phong là Phích Lịch đại hiệp chứ đâu phải là Thiên Ma.

Cảnh Huệ Khanh lại nhíu mày:

- Không sai, thường một người gặp nạn bị thương sắp chết, nếu có để lại bút tích, thường là danh tánh của hung thủ.

Nhạc Hạc:

- Lúc này ở Ngộ Trang, Đặng Phúc hỏi hấn rằng ai đã giết hấn, hấn trả lời hai tiếng "Âu Dương", rõ ràng hung thủ chính là Âu Dương Trường Phong.

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc:

- Cho nên hai chữ Thiên Ma này e rằng không phải biệt hiệu của một người mà là địa danh hoặc tên của bang hội nào đó.

Cảnh Huệ Khanh:

- Có địa danh hoặc hang hội nào có tên là Thiên Ma sao?

Nhạc Hạc:

- Có thể, chẳng qua chúng ta chưa biết mà thôi.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu:

- Thiên Ma... Thiên Ma... hai chữ này nghe rất khủng khiếp...

Nhạc Hạc thấy không cần thiết phải nán lại trong rừng nữa:

- Đi thôi, chúng ta phải đến Thiên Mã tiêu cục điều tra rồi tính sau.

Hai người liền trở lại quan đạo, lên xe tiếp tục đi đến Lạc Dương.

Khoảng trưa, xe ngựa đã đến Lạc Dương, Nhạc Hạc đưa ông lão về Hưng Ký tiền trang rồi tiếp tục cho xe chạy đến phố tây.

Không bao lâu đã đến phố tây.

Họ rất dễ dàng tìm được Thiên Mã tiêu cục.

Thiên Mã tiêu cục có quy mô khá lớn, tường rào ở hai bên cánh cửa đều dài khoảng mười trượng, trên cửa có khắc bốn chữ "Thiên Mã tiêu cục bằng đằng rất lớn, khi phách bất phàm.

Lúc đó người ra vào tiêu cục rất đông, trông có vẻ rất đắt khách.

Nhạc Hạc ngừng xe ở trước cửa, cột ngựa xong, liền cùng Cảnh Huệ Khanh đi vào tiêu cục.

Đi qua cổng chánh là một khoảng sân rộng, hai bên đậu mấy chục chiếc tiêu xa, trên mỗi tiêu xa đều có phù hiệu thiên mã, sắp hàng ngay ngắn trông rất đẹp mắt, phía trong là một đại khách sảnh, ở đó rất đông người, hình như đều đến đây để nhờ bảo tiêu.

Nhạc, Cảnh hai người tới trước cửa đại sảnh, liền có một người ra đón, chấp tay hỏi:

- Xin hỏi nhị vị quý tánh đại danh đến đây có việc gì?

Nhạc Hạc chấp tay trả lễ:

- Tại hạ Nhạc Hạc, có một việc muốn bái kiến quý cục tổng tiêu đầu, cảm phiền thông báo một tiếng.

Người đó cười:

- Nếu tôn giá đây vì việc bảo tiêu xin mời vào trong ngòi, chấp sự của tộ cục có thể bàn bạc với tôn giá những điều cần thiết.

Nhạc Hạc:

- Tại hạ đến đây không phải vì việc bảo tiêu, mà là có việc quan trọng muốn bàn bạc với tổng tiêu đầu.

Người đó vẫn tươi cười:

- Tôn giá có thể nói rõ định bàn bạc với tộ tổng tiêu đầu việc gì hay không?

Nhạc Hạc:

- Chu tổng tiêu đầu có ở đây không?

Người đó:

- Có, nhưng...

Nhạc Hạc:

- Có thì được rồi, người cứ nói là có con trai của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực cầu kiến !

Tên của người, bóng của cây, người đó vừa nghe được vị thanh niên trước mặt là con trai của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực lừng danh thiên hạ vội nói:

- Ô ! Mời Nhạc thiếu hiệp chờ giây lát, để tiểu nhân vào trong bẩm cáo.

Dứt lời liền quay lưng vào trong.

Không bao lâu, một người trung niên ăn mặc trông giống tiêu sư bước ra, khách sáo chấp tay với Nhạc Hạc :

- Tôn giá là hậu nhân của Kiếm Quân

Tử... Nhạc thiếu hiệp?

Nhạc Hạc trả lễ:

- Đúng vậy, các hạ...

Người trung niên:

- Tệ nhân họ Tế, là tiêu sư của tiêu cục, tổng tiêu đầu ngũ trư mới dậy đang thay áo, mời hai vị đến trà sảnh dùng trà. Hai vị, xin mời !

Dứt lời, quay mình đi trước dẫn đường.

Nhạc, Cảnh hai người đi qua phòng khách đến một cái sân nhỏ, đi hết sân nhỏ là một gian trà sảnh rất tinh xảo.

Tế tiêu sư mời họ vào trong trà sảnh, chính tay rót hai ly trà thơm, rồi ngồi sang một bên, mỉm cười nói:

- Việc lệnh tôn không may gặp nạn, tệ cục mới biết vào tháng trước, những người trong tệ cục đều cảm thấy đau buồn. Lệnh tôn là nhất kỳ đại hiệp, không ngờ lại bị kẻ gian giết hại, thật là không may.

Nhạc Hạc gượng cười, cúi đầu nhâm nhi ly trà.

Tế tiêu sư quay sang Cảnh Huệ Khanh hỏi:

- Vị cô nương này là...

Nhạc Hạc:

- Nàng là nghĩa tử của tại hạ, họ Cảnh, tên là Huệ Khanh, là truyền nhân của Tuyết Sơn thần bà.

Tế tiêu sư "ồ " một tiếng, liền chấp tay với Cảnh Huệ Khanh:

- Thì ra Cảnh nữ hiệp, hạnh ngộ, hạnh ngộ.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười:

- Không dám, không dám !

Tế tiêu sư họ nhẹ một tiếng, quay sang Nhạc Hạc khách sáo hỏi:

- Hôm nay nhị vị giá lâm tệ cục, không biết có điều chi chỉ giáo?

Nhạc Hạc:

- Tại hạ đến đây vì Nghệ Minh Tông... một người làm tạp dịch ở quý cục...

Tế tiêu sư ngạc nhiên:

- Vì Nghệ Minh Tông, hấn đắc tội với hai vị à?

Nhạc Hạc:

- Không, hấn xảy ra chuyện, bị giết hại rồi.

Tế tiêu sư mở to đôi mắt càng ngạc nhiên hơn:

- Ô! Hấn đã bị sát hại. Việc xảy ra như thế nào, sáng nay tại hạ còn thấy hấn mà ?

Nhạc Hạc định trả lời thì thấy một ông lão bước vào trà sảnh, biết là tổng tiêu đầu của Thiên Mã tiêu cục "Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong", liền bỏ ly trà xuống, đứng dậy thi lễ.

Cảnh Huệ Khanh cũng chấp tay đứng dậy.

Ông lão tuổi khoảng sáu mươi, thân hình tráng kiện, đầu tóc đã sới, lông mày lại rất rậm, đôi mắt rất sáng, lại thêm bộ mặt đầy hào quang, trông thật uy nghi.

Tế tiêu sư đứng dậy giới thiệu:

- Đây là Chu tổng tiêu đầu của tộ cục.

Nhạc Hạc chấp tay:

- Tại hạ Nhạc Hạc, mạo muội đến thăm, thật là thất lễ.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong nở một nụ cười, chấp tay trả lễ:

- Khéo nói, Chu mỗ không biết nhị vị đến đây, chưa kịp đón tiếp, mong nhị vị thứ lỗi, xin mời ngồi.

Nhạc Hạc giới thiệu Cảnh Huệ Khanh với lão rồi cũng nhau ngồi xuống.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong ngồi đối diện với họ cùng với Tế tiêu sư nói một vài lời ca tụng phụ thân của Nhạc Hạc sau đó mới hỏi:

- Lúc nãy Chu mỗ nghe nói Nhạc thiếu hiệp nói có người bị giết hại, ai bị giết hại vậy ?

Nhạc Hạc:

- Tại hạ đến đây cũng vì việc đó, Nghệ Minh Tông của quý cục đã bị kẻ khác giết hại, ở gần Long Môn trấn.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nghệ Minh Tông? Nghệ Minh Tông là ai ? Người này ở tộ cục à ?

Dứt lời, quay sang nhìn Tế tiêu sư với ánh mắt dò xét.

Tế tiêu sư đáp:

- Có, hấn là một trong hai người làm tạp dịch ở bốn cục, tên thích mặc quần áo đẹp đó mà.

Bách Bộ Phi Bạt "ồ " một tiếng:

- Thì ra là hấn, tại sao hấn bị giết hại?

Tế tiêu sư:

- Sáng nay thuộc hạ còn nhìn thấy hấn, sau đó thì không thấy nữa, cũng không biết hấn đã rời khỏi tiêu cục lúc nào, để thuộc hạ tìm Thi tổng quản đến hỏi xem.

Bách Bộ Phi Bạt ngạc nhiên nhìn Nhạc Hạc:

- Chính mắt Nhạc thiếu hiệp nhìn thấy hấn bị sát hại à ?

Nhạc Hạc:

- Không có, lúc giờ Ngọ ngày hôm nay tại hạ và nghĩa tử đang ở Ngộ trang, bỗng thấy Nghệ Minh Tông thợ thương chạy vào rồi ngã gục giữa sân, trên ngực bị trúng một cây phi tiêu...

Bách Bộ Phi Bạt:

- Chu mõ nhớ ra rồi, bá phụ của hấn Đặng Phúc là quản gia của Thần quyền Đặng Thịnh Long. Nghệ Minh Tông đến Ngộ trang chắc là để thăm bá phụ của hấn, nhưng tại sao lại bị trúng phi tiêu?

Nhạc Hạc không trả lời, lại hỏi

- Tổng tiêu đầu có quen biết với Thần quyền Đặng Thịnh Long hay không?

Bách Bộ Phi Bạt lắc đầu:

- Không quen biết, mấy năm trước đây lúc Chu mõ mới đến đây lập tiêu cục nghe nói lão ở ven Long Môn Trấn, liền đến đó để bái kiến, nhưng có lẽ Chu mõ là người không tên tuổi nên hấn không tiếp kiến, Chu mõ đành phải quay về, mãi đến bây giờ vẫn chưa có dịp gặp mặt lão.

Nhạc Hạc:

- Việc Thần quyền Đặng Thịnh Long hóa điên tổng tiêu đầu có nghe nhắc đến chứ?

Bách Bộ Phi Bạt lại kinh ngạc hỏi:

- Không có, lão hóa điên từ lúc nào?

Nhạc Hạc:

- Thần trí của lão đã thất thường từ mười mấy năm nay, có lẽ đó chính là nguyên nhân khiến lão không tiếp kiến người ngoài, nhưng Nghệ Minh Tông thường hay đến Ngô trang, chắc chắn hẳn phải biết được việc Thần quyền Đặng Thịnh Long hóa điên.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong:

- Đúng vậy, nhưng tại sao lại không nghe hẳn nói đến?

Nhạc Hạc:

- Chắc là Đặng Phúc nghiêm cấm hẳn không được tiết lộ với người ngoài, nên hẳn không hề nhắc đến.

Chưa dứt lời thì thấy Tế tiêu sư đã dẫn một ông lão đi vào trong sảnh.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong giới thiệu mọi người với nhau, sau đó hỏi ông lão:

- Thi tổng quản, Nghệ Minh Tông rời khỏi tiêu cục vào lúc nào ?

Thi tổng quản trả lời :

- Sáng nay, hẳn bảo phải đến Ngô trang để thăm nhị bá của hẳn, sau khi xin phép thuộc hạ hẳn liền rời khỏi tiêu cục.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong:

- Hẳn còn nói gì nữa không?

Thi tổng quản:

- Không có !

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong nhíu mày:

- Kỳ lạ, trước khi hẳn vào làm ở tệ cục, là một gã thất nghiệp ở Lạc Dương này, không thể nào kết hận thù thâm sâu với kẻ khác, tại sao lại bị kẻ khác giết hại?

Thi tổng quản:

- Thuộc hạ nghe nói hẳn có cờ bạc và nợ rất nhiều tiền, có thể là một trong những nguyên nhân khiến hẳn bị giết hại.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong gật đầu :

- à! Có thể như thế...

Nhạc Hạc:

- Thi tổng quản có biết hấn thường đi lại với ai ?

Thi tổng quản:

- Người hấn quen biết toàn là những tên vô lại, lão không biết bọn họ tên gì.

Nhạc Hạc:

- Có tên nào mang họ Âu Dương không?

Thi tổng quản lắc đầu:

- Không biết, từ khi vào làm ở tệt cục, lão đã cảnh cáo hấn không được qua lại với bọn vô lại nữa, nhưng lão không biết hấn có cắt đứt mối quan hệ này không. Hấn không bao giờ dám dẫn những người bạn đó về tệt cục, cũng ít khi có chuyện đến tìm hấn.

Nhạc Hạc:

- Hấn làm tạp dịch ở quý cục mỗi tháng được bao nhiêu lượng?

Thi tổng quản:

- Hấn làm việc cũng khá siêng năng, mỗi tháng lãnh được năm lượng bạc.

Nhạc Hạc:

- Nghe nhị bá của hấn nói hấn đam mê cờ bạc rượu chè, mỗi tháng năm lượng bạc làm sao đủ tiêu xài ?

Thi tổng quản:

- Gần đây hấn sửa đổi rất nhiều, không còn lối sống hoang đàng như trước nữa.

Nhạc Hạc:

- Hôm nay tại hạ đến đây là nhận lời ủy thác của Đặng lão quản gia, yêu cầu tại hạ điều tra giùm nguyên nhân cái chết của Nghệ Minh Tông, Đặng lão quản gia vì bận thu xếp đám tang của hai người nên không thể đến đây được.

Bách Bộ Phí Bạt Chu Văn Phong ngạc nhiên:

- Đám tang của hai người chết. Còn ai chết nữa.

Nhạc Hạc:

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong kinh ngạc:

- Ô ! lão chết thế nào?

Nhạc Hạc:

- Đập đầu vào vách mà chết, sáng nay bệnh điên của lão lại tái phát, bảo rằng có hồn ma đến đòi mạng, lão định bỏ trốn, bị vấp ngã đập đầu vào tường cuối cùng bể trán và bỏ mạng.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong càng nghe càng kinh ngạc:

- Lại có chuyện lạ như thế này à, tại sao lão lại mắc bệnh điên?

Nhạc Hạc:

- Có lẽ liên quan đến biến cố của gia đình lão.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong lắc đầu cảm khái nói:

- Không ngờ một vị võ lâm cao nhân vang danh thiên hạ lại vì biến cố gia đình mà phải hứng chịu kết cục như vậy, thật quá bi thảm.

Nhạc Hạc:

- Thê thiếp, con cái của lão đều đã bỏ đi, còn có một vị truyền nhân Phích Lịch đạt hiệp Âu Dương Trường Phong cũng biệt tăm tích, Chu tổng tiêu đầu thường đi lại trên chốn giang hồ có biết tin tức của Âu Dương Trường Phong không?

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong lắc đầu:

- Không hề nghe nhắc đến, Chu mỗ và sư đồ của họ hình như không có duyên phận, vẫn chưa có dịp quen biết.

Nhạc Hạc "ồ" một tiếng:

- Về việc Nghê Minh Tông bị sát hại hy vọng tổng tiêu đầu giúp đỡ điều tra, giúp cho Đặng lão quan gia điều tra được sự thật hầu trả thù cho hắn.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong gật đầu:

- Đương nhiên, Nghê Minh Tông là người của tệ cục, hắn bị sát hại tệ cục không thể khoanh tay đứng nhìn, phải điều tra cho rõ sự thật mới được.

Nhạc Hạc đứng dậy chấp tay:

- Tổng tiêu đầu còn bận nhiều việc, tại hạ không dám làm phiền thêm nữa, vậy xin cáo từ.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong cũng đứng dậy lộ vẻ ngạc nhiên:

- Nhạc thiếu hiệp sao không nán lại, Chu mỗ với lệnh tôn tuy chưa hề gặp mặt nhưng hành vi nghĩa hiệp của lệnh tôn, Chu mỗ ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay được quen biết với Nhạc thiếu hiệp, có thể nói là hân hạnh với Chu mỗ, sao không nán lại một hai hôm để Chu mỗ khoản đãi thân tình?

Nhạc Hạc lại chấp tay:

- Đa tạ tổng tiêu đầu, tại hạ còn bận nhiều việc không tiện nán lại, sau này nếu rảnh rồi sẽ đến đây bái kiến tổng tiêu đầu.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong:

- Về việc gặp nạn của lệnh tôn và Ngũ lão, Nhạc thiếu hiệp đã điều tra được manh mối chưa ?

Nhạc Hạc:

- Vẫn chưa.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong liền nói:

- Khi tìm được hung thủ là ai, nếu cần giúp đỡ, Nhạc thiếu hiệp có thể cho người đến tề cục để thông báo. Chu mỗ nguyện góp chút sức mọn vì chính nghĩa võ lâm.

Nhạc Hạc:

- Được, đa tạ sự hào hiệp của tổng tiêu đầu, xin cáo từ.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong tiễn họ ra khỏi sảnh, chấp tay nói:

- Hai vị ra về, xin thứ cho Chu mỗ không tiễn.

Nhạc Hạc:

- Không dám ! Không dám !

Rồi Tế tiêu sư đã tiễn họ ra khỏi Thiên Mã tiêu cục, họ bước lên xe ngựa, rời khỏi phố tây.

Đi qua hai dãy phố nữa bỗng Nhạc Hạc quay đầu hỏi khế Cảnh Huệ Khanh:

- Có ai theo dõi chúng ta không?

Cảnh Huệ Khanh chăm chú nhìn ra sau:

- Hình như không có.

Nhạc Hạc:

- Chúng ta vào trọ ở khách sạn chứ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Được.

Nhạc Hạc liền chạy đến một khách sạn và ngừng xe ở trước cửa.

Đó là Ngũ Phúc khách sạn, hôm trước họ đã đến đây một lần.

Hắn trở lại trọ ở Ngũ Phúc khách sạn mục đích là để lấy lại thanh bảo kiếm cất giấu ở phòng số chín, vì đó là di vật của phụ thân hắn nên hắn không nỡ bỏ đi.

Xe ngựa vừa dừng ở trước cửa khách sạn, liền có hai tiểu nhị ra đón vẻ mặt tươi cười :

- Khách quan đến tá túc lâu chưa?

Thì ra hôm đó Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh khi đến đây với bộ mặt đã dị dung, hôm nay cả hai đều đã khôi phục diện mạo của mình cho nên tiểu nhị không nhận ra.

Nhạc Hạc nhảy xuống xe :

- Đúng vậy, năm ngoái tại hạ có trọ ở quý khách sạn vài hôm, các người có nhớ không?

Thật ra tên tiểu nhị có nhớ gì đâu, nhưng vẫn gật đầu vui vẻ nói:

- Đúng rồi, đúng rồi, hèn chi quen mặt quá, thì ra là khách quen.

Nhạc Hạc :

- Lần trước ta trọ ở phòng số chín, không biết bây giờ phòng đó có khách trọ không?

Tiểu nhị:

- Không có, không có, gian phòng đó hôm trước có một vị khách, không ngờ nửa đêm lại bỏ đi rồi, khách quan muốn ở trọ phòng đó à ?

Nhạc Hạc:

- Đúng vậy, và cho tở tở của ta một phòng nữa, tốt nhất là ở bên cạnh.

Gian phòng số tám và chín đều còn trống nên họ được vào trọ khá dễ dàng. Nhạc Hạc đợi tiểu nhị ra khỏi phòng, lập tức phóng lên, đưa tay sờ vào thanh đà ngang, thanh bảo kiếm cất giấu trên đó vẫn còn, hắn vui mừng lấy thanh bảo kiếm xuống định đến phòng bên cạnh nói với Cảnh Huệ Khanh, nhưng đã thấy Cảnh Huệ Khanh đẩy cửa bước vào, liền cầm thanh kiếm vui mừng nói:

- Tỷ tỷ xem này, rất may vẫn còn.

Cảnh Huệ Khanh cười:

- Ta đã bảo là không mất được mà.

Nàng ngồi xuống trong phòng, lên tiếng hỏi:

- Người nhận xét thế nào?

Nhạc Hạc biết nàng hỏi về việc xảy ra vừa rồi ở Thiên Mã tiêu cục,, liền trả lại:

- Có chút khả nghi nhưng còn phải chứng thực.

Cảnh Huệ Khanh:

- Điểm nào khả nghi.

Nhạc Hạc:

- Đối với cái chết của Nghệ Minh Tông, Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong tuy không kinh ngạc nhưng lại không truy hỏi căn kẽ sự việc xảy ra như thế nào. Hình như không đúng với lẽ thường tình.

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng và hình như họ không tích cực lắm trong việc truy tìm hung thủ, Nghệ Minh Tông đã làm ở tiêu cục của họ hơn một năm, thường ngày hẳn đi lại với những người nào Thi tổng quản không thể không biết.

Nhạc Hạc trầm tư giây lát:

- Cho nên tiểu đệ cảm thấy khả nghi, nhưng nếu cho rằng Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong cố ý che giấu cho Âu Dương Trường Phong, vậy tức là hẳn và Âu Dương Trường Phong là người chung đường sao ?

Cảnh Huệ Khanh:

- ...

Nhạc Hạc:

- Còn nữa, Lạc Dương và Ngô trang có khoảng cách rất gần, Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong không thể không biết việc Thần quyền Đặng Thịnh Long hóa diên, Đặng Phúc đối với hành động của Thần quyền Đặng Thịnh Long quản lý không được chặt chẽ cho lắm, ở Long Môn Trấn nhất định phải có người biết được Thần quyền Đặng Thịnh Long là một người thần trí thất thường, người ở Long Môn Trấn biết thì tin tức nhất định sẽ truyền tới Lạc Dương và đương nhiên cũng sẽ truyền đến tai của Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong.

Cảnh Huệ Khanh:

- Không sai, nhưng tại sao hẳn lại giả vờ không biết.

Nhạc Hạc:

- Chỉ có một lý do duy nhất là sợ chúng ta hoài nghi đến lão.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

- Theo ta, tối nay chúng ta phải đến đó một chuyến để dò xét xem sao.

Nhạc Hạc:

- Đúng, nhưng tiểu đệ dự định vào thành để hỏi thăm vài người trước rồi sau đó mới hành động.

Cảnh Huệ Khanh:

- Hỏi ai ?

Nhạc Hạc:

- Những tên côn đồ vô lại thường hay đi với Nghệ Minh Tông.

Cảnh Huệ Khanh:

- Thành Lạc Dương lớn như vậy, người lại không biết họ ở đâu, làm sao mà hỏi ?

Nhạc Hạc mỉm cười:

- Thiện ác không chung đường, băng than không chung lò, chỉ cần tìm được những nơi đó thì nhất định sẽ tìm được những người đó.

Cảnh Huệ Khanh hiểu ý cười:

- Sao người lại biết những nơi đó ở đâu?

Nhạc Hạc:

- Đâu có gì khó, chỉ cần hỏi thăm vài câu thì sẽ biết.

Cảnh Huệ Khanh:

- Được, ta chờ người ở khách sạn, nếu không thu thập được gì phải về đây trước khi trời tối, đừng có ở lại lâu, mà lại say đắm ở đó.

Nhạc Hạc:

- Không bao giờ.

Rồi hắn cầm theo vài chục lượng bạc rời khỏi khách sạn, vừa ra khỏi cửa thì gặp tên tiểu nhị lúc nãy, liền kéo hắn lại:

- Tiểu nhị ca cho ta hỏi thăm một việc.

Nói xong liền nhét một ít bạc vụn vào tay của hắn.

Tiểu nhị thấy có lợi liền cười híp mắt:

- Được, được, khách quan muốn biết điều gì ?

Nhạc Hạc làm ra vẻ bí mật khẽ hỏi:

- Ở thành Lạc Dương này có nơi nào vui không?

Tiểu nhị:

- Có, có, nhiều chỗ lắm, ở con hẻm đối diện kia kìa có nhiều cô nương đẹp lắm.

Nhạc Hạc lắc đầu:

- Không được đâu, tử tử biết được sẽ đánh chết ta.

Tiểu nhị :

- Khách quan muốn vui chơi như thế nào ?

Nhạc Hạc đưa mười ngón tay ra, cười nói:

- Cái trò mà hể bỏ một ngày liền cảm thấy ngứa ngứa mười ngón tay.

Tiểu nhị cười :

- Cờ bạc?

Nhạc Hạc:

- Đúng rồi !

Tiểu nhị giống như vừa gặp được một người bạn tri kỷ, cười ha hả:

- Tốt quá, chúng ta thật giống nhau.

Nhạc Hạc:

- Cái gì?

Tiểu nhị lại cười ha hả:

- Ta cũng không thích mấy cô nương đó, nhưng cờ bạc thì không bỏ được, hôm nào không chơi thì không ngủ được.

Nhạc Hạc vỗ vai hấn, cười nói:

- Nói như vậy chúng ta thật là tâm đầu ý hợp...

Tiểu nhị :

- Nhưng rất tiếc phải đến nửa đêm ta mới rảnh, không thể dẫn khách quan đi ngay bây giờ.

Nhạc Hạc:

- Không sao chỉ cần cho ta biết địa điểm, ta sẽ đi một mình.

Tiểu nhị:

- Khách quan có biết miếu Thành Hoàng không?

Nhạc Hạc:

- Biết.

Tiểu nhị:

- Bên trái miếu có một con hẻm, căn nhà thứ sáu phía bên phải là một sông bạc của Kim quả phụ, ở đó trờ gì cũng có.

Nhạc Hạc:

- Không quen có vào được không?

Tiểu nhị :

- Khách quan nói với tên gác cửa một tiếng, bảo là được Triệu Tứ mũi trâu ở Ngũ Phúc khách sạn giới thiệu đến thì hẳn sẽ cho vào.

Nhạc Hạc:

- Tốt lắm, họ chơi có lớn không?

Tiểu nhị:

- Lớn nhỏ cũng có.

Nhạc Hạc:

- Ngoài sông bạc của Kim quả phụ còn có sông bạc nào khác không?

Tiểu nhị:

- Còn hai, ba sông nữa, nhưng không nơi nào thoải mái hơn chỗ của Kim quả phụ.

Nhạc Hạc:

- Ta muốn tìm một người bạn, không biết người có quen không?

Tiểu nhị :

- Ai vậy?

Nhạc Hạc:

- Nghệ Minh Tông.

Tiểu nhị:

- Gã Nghệ Minh Tông làm tạp dịch ở Thiên Mã tiêu cục?

Nhạc Hạc:

- Chính hấn.

Tiểu nhị:

- Ta có quen với hấn nhưng không thân lắm, hấn cũng thường tới chỗ của Kim quả phụ, không chừng khách quan sẽ gặp hấn ở đó.

Nhạc Hạc lại hỏi:

- Hấn thường hay đi chung với ai ?

Tiểu nhị:

- Hấn chơi thân với lão hồ ly Bao Xương, hai người như hình với bóng.

Nhạc Hạc:

- Gần đây người có gặp được Nghệ Minh Tông ở chỗ của Kim quả phụ hay không?

Tiểu nhị:

- Có, hôm trước còn gặp hấn ở đó.

Nhạc Hạc lại vỗ vai hấn, cười nói:

- Đa tạ người, ta đến đó thử xem nếu may mắn thắng cuộc nhất định sẽ mời người uống rượu.

Nói xong, vẫy tay chào hấn rồi bỏ đi.

Hấn rời khỏi Ngũ Phúc khách sạn hỏi thăm địa điểm của miếu Thành Hoàng, không bao lâu đã đến trước cửa miếu, quả nhiên thấy bên trái có một con hẻm, liền đi vào đó.

Trong hẻm có hai dãy nhà thắp, hấn nhìn phía bên phải bắt đầu đếm... một, hai, ba, bốn, năm, sáu... đến căn thứ sáu, chỉ thấy căn nhà đó cửa đóng kín nhưng lại có một tên hán tử ốm gầy ngồi trước cửa, biết chính là tên gác cửa, hấn không thèm chào đối phương bước tới định đẩy cửa vào.

Tên hán tử gầy ốm ngược lên hỏi:

- ê! Người đến đây làm gì ?

Nhạc Hạc:

- Đến chơi.

Hán tử gầy ốm:

- Chơi cái gì ?

Nhạc Hạc nhíu mày làm ra vẻ khó chịu:

- Triệu Tứ mũi trâu ở Ngũ Phúc khách sạn giới thiệu ta đến đây, thế nào? Không vào được à ?

Hán tử gầy ốm nghe nói là do Triệu Tứ mũi trâu giới thiệu đến đây, vẻ mặt cảnh giới mới biến mất, vẫy tay nói:

- Vào đi.

Nhạc Hạc lại hỏi:

- Lão hồ ly có đây không?

Hán tử gầy ốm:

- Hình như có.

Nhạc Hạc liền đẩy cửa bước vào, đưa mắt quan sát bên trong chỉ thấy phía sau cánh cửa là một khoảng sân nhỏ, đi hết khoảng sân thì đến một khách sảnh, nhưng trong sảnh vắng vẻ không có ai.

Hắn đi hết khoảng sân nhỏ, bước vào khách sảnh mới nghe trong đó có tiếng người rất ồn ào, biết sòng bạc chính là ở đó liền bước thẳng vào trong.

Đi qua một hành lang, một sòng bạc rộng lớn liền xuất hiện trước mặt.

Sòng bạc này trang trí không sang lắm, nhưng rất rộng lớn, có thể chứa năm sáu chục người và có đầy đủ các trò cờ bạc, hiện giờ có hai ba chục người đang chìm đắm trong các trò đỏ đen.

Nhạc Hạc vừa bước vào trong, liền có một trung niên phụ nhân mặt mày diêm dúa mỉm cười bước tới, thân thiết chào hỏi:

- Vị quý khách này hình như chưa gặp qua, xin cho biết đại danh.

Nhạc Hạc:

- Nhạc!

Trung niên phụ nhân cười:

- Thì ra là Nhạc đại quan nhân, xin mời ngồi.

Nhạc Hạc mỉm cười:

- Nàng chính là Kim quả phụ?

Trung niên phụ nhân:

- Đúng vậy, còn mong Nhạc quan nhân chỉ giáo.

Nhạc Hạc:

- Ta được Triệu Tứ mũi trâu ở Ngũ Phúc khách sạn giới thiệu đến đây, hẳn nói ở đây vui lắm, nên ta muốn đến cho biết.

Trung niên phụ nhân cười:

- Nói như vậy chúng ta đều là người nhà cả, mong Nhạc đại quan nhân đừng khách sáo.

Nhạc Hạc gật đầu mỉm cười rồi bước tới nhìn những người khách đang chơi, thật ra hẳn không biết cờ bạc, nhìn xem chẳng hiểu gì cả, nhìn tới nhìn lui chỉ thấy thật vô vị nhưng để chứng tỏ mình cũng có máu đỏ đen liền chen vào một chiếc bàn gần đó giả vờ lấy tiền ra chuẩn bị nhập cuộc.

Trên bàn có một cái tô lớn và mấy hột xí ngầu, mọi người luân phiên nhau thả xí ngầu vào trong tô, miệng thì không ngừng phát ra những tiếng la quái dị.

Nhạc Hạc quan sát một hồi thấy Kim quả phụ đã bỏ đi liền dừng tay dựng nhẹ một gã đứng cạnh cười hỏi:

- Thắng bao nhiêu rồi?

Người đứng cạnh chửi mắng:

- Thắng cái khỉ khô, mẹ kiếp, vừa đến đây đã thua liền năm ván, căn nhà lầu của cha ta bị lung lay rồi.

Nhạc Hạc cười:

- Đừng nản chí.

Người đứng cạnh quay lại nhìn hẳn ngạc nhiên hỏi:

- Hình như ta chưa hề gặp người, từ đâu đến đây ?

Nhạc Hạc:

- Ta là khách trọ của Ngũ Phúc khách sạn, Triệu Tứ mũi trâu nói ở đây vui lắm, nên ta đến xem xem, nhân tiện tìm một người bạn.

Người đứng cạnh:

- Ai vậy?

Nhạc Hạc:

- Lão hồ ly Bao Xương.

Người đứng cạnh càng ngạc nhiên hơn, chăm chú nhìn hẳn một lượt nói:

- Người tìm ta có việc chi ?

Nhạc Hạc không ngờ hấn chính là lão hồ ly Bao Xương, liền "ồ" một tiếng, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường nhún vai:

- Bạn của người đã xảy ra chuyện, là vì hấn mà đến đây.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc:

- Ai xảy ra chuyện?

Nhạc Hạc:

- Nghệ Minh Tông.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc biến sắc:

- Hấn thế nào rồi ?

Nhạc Hạc:

- Ở đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta tìm một chỗ khác nói tiếp.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc suy nghĩ một lát rồi thu dọn ngân lượng trước mặt quay lưng bước ra, vừa đi vừa hỏi:

- Quý tánh?

Nhạc Hạc bước theo, đi sánh vai với hấn:

- Họ Nhạc đơn danh một chữ Hạc.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc:

- Sao không hề nghe lão Nghệ nhắc đến người?

Nhạc Hạc:

- Tại hạ cũng mới quen với hấn vào sáng nay thôi.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc:

- Hấn đã xảy ra việc gì ?

Nhạc Hạc:

- Ở phía trước miếu có một trà lâu, chúng ta hãy đến đó nói chuyện.

Hai người rời khỏi sông bạc đi hết con hẻm, đến một trà lâu ở phía trước miếu, tìm một chiếc bàn rồi ngồi đối diện với nhau.

Tiểu nhị đem cho họ hai tách trà nóng, một đĩa đậu phộng. Nhạc Hạc trả tiền xong rồi chậm rãi nói với Bao Xương:

- Đây là một tin xấu, Bao huynh nghe rồi, đừng có hoảng sợ.

Bao Xương giật mình hỏi:

- Đã xảy ra việc gì ?

Nhạc Hạc:

- Hấn chết rồi.

Bao Xương hoảng sợ nhảy lên, thất thanh:

- Chết như thế nào?

Nhạc Hạc dùng tay chỉ vào ngực:

- Một cây phi tiêu ghim vào đây.

Bao Xương:

- Ai hạ độc thủ vậy?

Nhạc Hạc lắc đầu:

- Không biết, đêm qua tại hạ tá túc ở Ngộ trang, sáng nay đang lúc rời khỏi, bỗng thấy hấn chạy vào trong trang, rồi ngã gục trong sân, nhị bá của hấn là Đặng Phúc nghe tiếng kêu liền chạy ra, hấn chỉ kịp nói vài tiếng thì tắt thở.

Bao Xương xúc động:

- Hấn nói gì?

Nhạc Hạc

- Hấn nói rằng kẻ giết hấn là Âu Dương thì tắt thở.

Bao Xương lẩm bẩm:

- Âu Dương... Âu Dương...

Nhạc Hạc:

- Nhị bá của hấn biết người thân với hấn như thế, nên nhờ tại hạ đến hỏi thăm người xem người có biết hung thủ là ai không?

Bao Xương kinh ngạc:

- Không biết, ta quen với hấn đã mấy năm chưa hề nghe hấn nhắc đến ai mang họ Âu Dương !

Nhạc Hạc:

- Suy nghĩ thử xem.

Bao Xương suy nghĩ một lát:

- Không có, không có.

Nhạc Hạc:

- Vậy thì lạ thật, nhứt định hấn có quen biết với hung thủ nếu không thì làm sao nói ra được họ của hung thủ.

Bao Xương:

- Hấn làm việc ở Thiên Mã tiêu cục, người hãy đến đó hỏi thăm xem sao?

Nhạc Hạc:

- Hỏi qua rồi, họ cũng không biết hung thủ là ai.

Bao Xương nhíu mày:

- Lạ thật, lạ thật, tuy hấn có nợ người ta một số tiền, nhưng những người đó chắc chắn không giết chết hấn vì số nợ đó, ta dám khăng định điều này !

Nhạc Hạc:

- Hấn thân với người nhứt à?

Bao Xương gật đầu:

- Không sai, bọn ta thường chơi chung với nhau, nhưng vài tháng gần đây, ta ít có dịp gặp hấn.

Nhạc Hạc:

- Tại sao?

Bao Xương:

- Gần đây hấn kiếm rất nhiều tiền, có lẽ nghĩ rằng chơi thân với tên nghèo mạc như ta sẽ bi thiệt, nên từ từ xa lánh ta.

Nhạc Hạc:

- Hấn kiếm rất nhiều tiền?

Bao Xương:

- Đúng vậy, đúng vậy, hấn bảo Thiên Mã tiêu cục đã tăng lương cho hấn, hiện giờ mỗi tháng hấn lãnh được hai chục lượng bạc.

Nhạc Hạc:

- Nhưng Thi tổng quản ở Thiên Mã tiêu cục bảo rằng mỗi tháng chỉ phát cho hấn có năm lượng bạc.

Bao Xương lắc đầu:

- Không sai, lúc trước hấn chỉ lãnh có năm lượng, còn bây giờ là hai chục lượng.

Nhạc Hạc:

- Người khảng định mỗi tháng hấn lãnh hai chục lượng?

Bao Xương:

- Đúng vậy, vì gần đây mỗi tháng hấn tiêu xài gấp mấy lần năm lượng.

Nhạc Hạc:

- Mỗi tháng tiêu xài hơn năm lượng, không thể xác định rằng Thiên Mã tiêu cục đã tăng lượng cho hấn, có lẽ hấn còn cách khác để kiếm tiền.

Bao Xương:

- Hấn cũng như ta lúc nào cũng cháy túi, còn cách nào để kiếm tiền?

Nhạc Hạc:

- Thí dụ hấn còn làm việc cho kẻ khác nữa.

Bao Xương:

- Nếu hấn có làm việc cho kẻ khác, hấn sẽ không giấu ta đâu !

Nhạc Hạc:

- Hàng tháng hấn đều đến Ngộ trang để thăm nhị bá của hấn, người biết việc này chứ?

Bao Xương gật đầu:

- Biết.

Nhạc Hạc:

- Nghe nói hấn rất có hiếu với nhị bá của hấn.

Bao Xương cười:

- Giả vờ thôi, mục đích chỉ muốn xin tiền để tiêu.

Nhạc Hạc:

- Nhị bá của hấn nói, lâu lắm rồi hấn không còn xin tiền nữa.

Bao Xương:

- Ô !

Nhạc Hạc:

- Không xin tiền mà vẫn đến Ngô trang, vậy không phải là có hiếu sao?

Bao Xương:

- Nhưng mấy hôm trước, hấn còn nói trước mặt ta, bảo rằng chỉ cần đến Ngô trang một lần, thì sẽ có tiền bỏ vào túi.

Nhạc Hạc "ô" một tiếng, nói sang việc khác:

- Người có biết chủ nhân của nhị bá hấn là ai không?

Bao Xương:

- Đương nhiên biết, là Thần quyền Đặng Thịnh Long nổi danh khắp thiên hạ.

Nhạc Hạc:

- Người từng gặp Thần quyền Đặng Thịnh Long chưa ?

Bao Xương:

- Chưa, có vài lần ta muốn theo hấn đến Ngô trang xem xem, nhưng hấn không đồng ý, bảo rằng Thần quyền Đặng Thịnh Long cấm người ngoài vào trang.

Nhạc Hạc:

- Về con người của Thần quyền Đặng Thịnh Long người biết được bao nhiêu?

Bao Xương:

- Nghe nói vợ con của lão đều bỏ đi, mười năm nay chỉ sống với Đặng Phúc ở trong trang.

Nhạc Hạc:

- Còn gì nữa.

Bao Xương:

- Còn một điều ta không dám nói.

Nhạc Hạc:

- Sợ cái gì?

Bao Xương cười:

- Một người như ta đâu dám đắc tội với Thần quyền Đặng Thịnh Long, chỉ cần lão đưa một ngón tay ra, thì mạng của ta đã tiêu rồi.

Nhạc Hạc:

- Quả đúng như vậy, nhưng bây giờ người không cần phải sợ nữa, Thần quyền Đặng Thịnh Long đã qua đời rồi.

Bao Xương ngạc nhiên:

- Ô ! Thần quyền Đặng Thịnh Long chết rồi à ?

Nhạc Hạc:

- Đúng vậy !

Bao Xương bán tin bán nghi:

- Người không gạt ta chứ?

Nhạc Hạc:

- Không.

Bao Xương:

- Lão chết như thế nào ?

Nhạc Hạc:

- Già rồi thì phải chết thôi.

Bao Xương:

- Nhưng võ công của lão cao cường như vậy, nghe tuổi tác của lão cũng không già lắm, chỉ có sáu mươi thôi.

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Quan tài chỉ chứa người chết chứ không chứa người già.

Bao Xương không ngừng lắc đầu:

- Không ngờ, không ngờ lão lại chết như vậy, không lẽ lời đồn có thật.

Nhạc Hạc:

- Người nghe được lời gì đồn về Thần quyền Đặng Thịnh Long.

Bao Xương:

- Điều mà lúc này ta không dám nói, ta nghe nói thần trí của lão hơi khác thường, không biết thật hay giả?

Nhạc Hạc:

- Nghe Nghệ Minh Tông nói à ?

Bao Xương:

- Không, người ở Long Môn Trấn nói như vậy, ta có hỏi lão Nghệ, nhưng hấn lại bảo không có chuyện này.

Nhạc Hạc gật đầu trầm tư không nói.

Bao Xương hỏi:

- Xác của lão Nghệ bây giờ để đâu?

Nhạc Hạc:

- Ngộ trang.

Bao Xương thở dài:

- Thật sự ta không nghĩ ra ai đã giết hấn, hấn cũng không hề đắc tội với những người trong giang hồ.

Nhạc Hạc:

- Sau khi hấn bị thương, đã dùng máu viết hai chữ "Thiên Ma " trên mặt cổ, người có từng nghe hấn nhắc đến hai chữ này không?

Bao Xương mở to đôi mắt:

- Thiên Ma ?

Nhạc Hạc:

- Đúng vậy !

Bao Xương hoảng sợ:

- Không có, hấn viết ra hai chữ "Thiên Ma "là ý nghĩa gì ?

Nhạc Hạc:

- Không biết, nhưng chắc chắn hai chữ này có liên quan đến hung thủ, người từng nghe có người nào có biệt hiệu là "Thiên Ma " không, hay là có bang hội nào lấy tên là Thiên Ma không?

Bao Xương lắc đầu:

- Không có, không có, chưa hề nghe ai nói qua.

Nhạc Hạc:

- Người với hấn tuy là bạn thân, nhưng người chưa hiểu được hấn bao nhiêu đâu.

Bao Xương gượng cười:

- Ta nghĩ, ta phải đem biệt hiệu "Lão hồ ly" tặng cho hấn mới đúng.

Nhạc Hạc:

- Hiện ta ở Ngũ Phúc khách sạn phòng số chín, nếu người nghĩ ra được điều gì cần nói với ta, có thể đến đó để gặp ta.

Bao Xương:

- Được, ta định đến Ngô trang để xem sao, là bạn bè với nhau, ta phải đến thăm hấn một chút.

Nhạc Hạc:

- Xin hẹn gặp lại sau.

Dứt lời đứng dậy quay về.

